

Advent, hij komt.

Een gesprek in een speeltuintje: 'Ik heb mijn schoen mogen zetten.' 'Heb je wat gekregen?' 'Ja opspantouw voor mijn weefraam en mijn kleine zusje kruipsokken.' Tjonge Sinterklaas weet toch precies wat je nodig hebt.' Toen kwamen er flonkerende ogen: 'Sinterklaas kan op een heel speciale manier naar je kijken en dat weet hij wat je nodig hebt'

Ik dacht: 'het lijkt God wel. Daar moeten we mee uitkijken. God als een Sinterklaas zien bij wie je een verlanglijstje kunt inleveren en als het niet al te gek is, krijg je het.'

Ik denk dat iedereen wel een fase heeft gehad, waarin dit gedacht werd en soms zit je opeens weer in die fase. Hele lijsten kun je maken van wat je wilt, om maar te beginnen:

'Mag die gekkigheid (zo noemde een oude vriend van me dit) van die Corona eens ophouden?' 'Mag die lieve vriendin beter worden van haar ongeneeslijke ziekte, bescherm mijn geliefden'. Zo kan ik nog wel even doorgaan.

Het gevaar is, dat je afhaakt als je wensen niet vervuld worden en soms hoor ik dat van mensen op feestjes als ze horen wat mijn beroep/roeping is. Het voelt wat ongemakkelijk, wat moet ik zeggen, moet ik wat zeggen?

Het is Advent, 'scheur de hemel Heer' (Jesaja 63) zo begint het. Wachten op God. Verlangen. Dit jaar is gekenmerkt door wachten, wachten op een eind aan die gekkigheid die onze wereld in de greep houdt. Ongeduld soms, boosheid, verdriet, gemis, niets doen of juist heel veel willen doen. Scheur God die hemel van isolement en kom....

Aan actiebereidheid leden wij ook als kerk. Doen, veel doen. De meest wilde plannen gingen rond, iedereen iets liefs geven als attentie. De boodschap is dan: 'Je bent niet alleen, we geven je een lichtje in deze tijd van wachten.'

We wilden in liefde goedmaken wat niet goed te maken is. De hartverwarmende kerstmiddagen en ontmoetingen rond de stal/kerstboom en de kerstliederen samen zingen. Na heel wat mail geploeter op en neer, kwamen we op een punt van toegeven, loslaten. Wat we ook doen het is altijd te weinig. Het lukte om heel veel redenen niet. Het is goed zo, maar nee voor we het wisten begonnen we weer, en ook dat lukte niet.

Dus wees ervan overtuigd we hebben het echt geprobeerd u allemaal te bereiken.

Nu is het Advent en we wachten, een ongewenste retraite. Klaagde u ook altijd in deze periode dat het zo druk was, dat je geen tijd had voor het stille wachten bij een kaars, twee kaarsen, drie en tenslotte vier. Biddend en hopen? Nu is het zover, tijd genoeg voor stilte en alleen zijn, alleen met God?

Ik kom terug bij die glinsterende ogen van het kind met toch die variant op de goede Sint: 'God kijkt speciaal naar je en weet wat je nodig hebt.' Een van mijn leraren bij mijn opleiding tot geestelijk begeleider, priester/monnik/ geleerde Hein Blommestijn zei ooit: 'God kijkt je vrij' dat vond ik zo mooi. Daar had ik wekelijks zo'n 5 uur reizen voor over om dat te horen.

Advent, retraite, bidden, stilte, alleen en toch weer niet alleen.

Mag het ondanks de gekkigheid een periode van verwachting in vrede en liefde zijn.

Ds. Agnes Hana